

Leövey Klára

Máramarossziget, 1821. március 25. – Budapest, 1897. április 8.

Szülei: Leövey József és Szathmáry Eszter

A magyar *nőnevelés* egyik úttörője, *író, újságíró*. Nevelésével leginkább édesanyja foglalkozott, aki a zenében és éneklésben is kiképezte.

Fiatalkorától kezdve színművekben szerepelt és énekével is fellépett. 1846-ban a Teleki Blanka által Pesten alapított nőnevelő intézetben alkalmazták mint *nevelőt* és *tanítónőt*. A magyar *nemzeti eszmék* lelkes *híveként* üdvözölte az 1848-as *forradalmat*. 1849-ben, a szabadságharc idején Teleki Blankával együtt Debrecenbe menekült, ahol sebesült honvédek ápolásával foglalkoztak.

A világosi fegyverletétel után is igyekezett ébren tartani az összetört magyarságban a reményt. Pesten a menekülő honvédek segélyezésére fordították minden erejüket. 1853-ban Leövey Klárát öt évi *várfogságra* ítélték, mert lázító könyveket osztogatott és harcosokat toborzott; *Kufstein* várában a legridegebb cellába zárták 1856. július 11-ig.

1859-ben visszatérve szülővárosába *nevelőintézetet* létesített; ez volt az elődje a később a nőegyesület támogatásával létrejött *nőnevelő intézetnek*, amelyből a későbbi *állami felsőbb leányiskola* emelkedett ki. A Habsburg-közigazgatás azonban nem nézte jó szemmel az iskolában folyó magyar szellemű nevelést és *bezáratta* az intézményt.

1866-ban kezdett *újságírással* foglalkozni. Nyíltan vállalta az *1848-as hagyományokat*, írásai többnyire visszaemlékezések a szabadságharcra. A *kiegyezést elutasította*: Deák Ferenc ellen, Kossuth mellett foglalt állást. Négyszáz oldalas *Emlékiratában* tudósította az utókort a kufsteini börtönben eltöltött éveiről.

1889-ben a rohamosan fejlődő Budapestre költözött, a társadalmi és *irodalmi élet* tevékeny alakjává vált. Szellemi frissességét, tettekre készségét idős korára is megőrizte. 1894-ben Kossuth halálának alkalmából egy cikkében hitet tett *Kossuth szellemi örökségének ápolása* mellett.

Hazaszeretettben leélt hosszú, termékeny életének egy tragikus *baleset* vetett véget: Budapesten 1897. április 8-án egy omnibusz elgázolta és néhány óra múlva elhunyt. Búcsúztatására a fővárosban került sor, végső nyughelye azonban *Máramarosszigeten*, a református temetőben van.